

[J. V. Christensen.]

dog forskellige Ændringer, der paa en tydelig og god Maade er angivet i Lovforslaget rent typografisk set og derfor er let overskuelige for ærede Medlemmer. I det store og hele maa de nye Beskyttelsesregler for Forfattere og Kunstnere sikkert siges at være rimelige, men paa visse Punkter er der betydelige Udvidelser, og paa andre Punkter synes en Tydeliggørelse af Reglerne ganske fornøden.

De i § 9 angivne rent forretningsmæssige Regler angaaende Forholdet mellem Forfattere og Forlæggere er efter deres Beskaffenhed naturligvis overvejende af privatretlig Natur. Jeg skal dog senere nævne ganske enkelte Punkter, hvor jeg synes, at en Tydeliggørelse vil være nødvendig. Men det er tillige rigtigt, naar det i det nedsatte Udvalgs Betænkning hedder, at Forfatterretten er en Ret, der indeholder andet og mere end Adgangen til den økonomiske Udnyttelse af Værket. De Bestemmelser, der herom er truffet, kan vist i Hovedsagen siges at ramme den Opfattelse, som vil kunne vinde Genklang indenfor dette høje Ting og i det hele taget maaske indenfor Lovgivningsmagten. Men der er i den sidste Tid til hele dette Spørgsmaal kommet noget nyt, nemlig Spørgsmaalet om Forfatternes Ret til at opstille bestemte økonomiske Regler for Udlaan af deres Bøger gennem de af det offentlige støttede Biblioteker.

Nu synes dette Spørgsmaal, der i første Omgang er et Spørgsmaal af rent økonomisk Natur, ikke at skulle kunne føres ind under denne Lov. Jeg vil alligevel for mit personlige Vedkommende forbeholde mig min Stilling til denne Side af Sagen; thi det er under alle Omstændigheder et Spørgsmaal, som Lovgivningsmagten ikke kan slippe for at beskæftige sig med før eller senere. Jeg henleder ærede Medlemmers Opmærksomhed paa de i Lovforslaget med Bilag gengivne Udtalelser, der paa en klar og fyldig Maade redegør for Stridsspørgsmaalene uden at tage Stilling til dem.

Naar alle disse Spørgsmaal efterhaanden gøres til Forretningsspørgsmaal, saa er Staten, der yder de store Tilskud, ogsaa interesseret i, hvorledes Forretningen drives. Og med den Vending, Sagen synes at tage, er jeg ikke helt sikker paa, at vi slipper for endda indenfor en overskuelig Tid at tage baade Biblioteks- og Forfatterstipendiespørgsmaalet op til fornyet Drøftelse i den høje Rigsdag.

Men samtidig med, at man altsaa i

denne Forbindelse har lagt et Spørgsmaal til Side, har man optaget til grundig Behandling forskellige Forhold, der angaar Pressen. Med Hensyn til Pressens Ret til Optagelse af Referater findes i Forfatterudvalgets Motiver til Forslagets § 8 — Motiver, som jeg har forstaaet, at den højtærede Minister gør til sine — forskellige Bemærkninger, som jeg ikke helt kan overse Rækkevidden af. Der staar bl. a.:

„Det maa betones, at Pressens Refereringsret ikke betyder en Ret til at bringe stenografiske Referater af Taler eller Prædikener in extenso, men kun til at gengive Indholdet deraf.“

Hvor stor praktisk Betydning og Rækkevidde denne Begrundelse har, staar mig ikke klart, men jeg nærer i saa Henseende nogen Betænkning, fordi det kan være af overordentlig Betydning, at fremsatte Udtalelser fremkommer i ganske nøjagtig Form ogsaa for en bredere Offentlighed, altsaa i stenografisk Gengivelse. Det skal jeg imidlertid lade henstaa, det er et Spørgsmaal, som man nøjere kan drøfte i Udvalget, hvor man maaske ogsaa kan finde en bedre Form for de Udtryk, der anvendes.

Paa et ikke mindre betydningsfuldt Omraade berøres Pressens Virksomhed ogsaa i § 15, hvor der opstilles Regler for Avisernes Laan hos hinanden. Maa jeg gøre opmærksom paa, at enhver Avis kan værne sig mod Eftertryk ved at *forbyde* saadant, et Forbud respekteres altid i den hæderlige Presse. Men nu opstiller man for Pressetelegrammer den Regel, at de i de første 24 Timer efter deres Offentliggørelse er beskyttet mod enhver anden offentlig Gengivelse. Det er hovedsagelig en Udgiverinteresse, der her værnes. Men samtidig hedder det, at Gengivelse i andre Blade af Dagsnyheder, som alene har Karakter af Pressemeddelelser, er tilladt.

Jeg ser nok, at man har indhentet Erklæring fra Københavns Journalistforbund, og at dettes Bestyrelse sammen med Provsjournalistforeningens Bestyrelse har udtalt sig som danske Journalisters Fællesrepræsentation. Men hvorfor er man ikke gaaet videre? Denne Fællesrepræsentation er, saa vidt jeg ved, noget temmelig nyt. Jeg skal derfor tillade mig at citere efter Betænkningen, hvad den udtaler om sig selv paa Journalistforbundets Papir, altsaa ikke paa den særegne Institutions Papir, men paa Journalistforbundets.

„Jeg har endvidere“ — skriver Formanden for nævnte Sammenslutning — „forelagt de forskellige Spørgsmaal paa det Søndag den 25. ds. stedfundne Aarsmøde